

РЕШЕНИЕ

№ 16897

гр. София, 19.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав, в
публично заседание на 12.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **2877** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на член 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с член 172, алинея 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на С. М. А. с постоянен адрес в [населено място] и посочен адрес за кореспонденция в [жк], [жилищен адрес] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 225зз-235/15.02.2025 г., издадена от старши полицаи в група „Охрана на обществения ред“, сектор „Охранителна полиция“ при 01 Районно управление - СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност и необоснованост на обжалваната заповед, поради противоречието ѝ с материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила. Доводите за това се поддържат в с.з. от процесуалния представител на оспорващата – адв. М. В., която излага допълнителни аргументи, основани на друга, невръчана на жалбоподателката заповед по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП за прекратяване на регистрацията на МПС. Акцентира и на констатирани темпорални противоречия в АУАН, издадения медицински талон за лабораторно изследване и процесната ЗППАМ.

Ответникът - старши полицаи в група „Охрана на обществения ред“, сектор „Охранителна полиция“ при 01 Районно управление - СДВР, не се явява в съдебно заседание и не се представлява. В писмени бележки от процесуалния му представител юрк. В., оспорва жалбата. Прави искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, като обсъди изложените в жалбата

доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 15.02.2025 г. срещу жалбоподателката С. М. А. е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия ГА № 3262743 за това, че на посочената дата в [населено място], [улица] посока на движение от бул. „Патриарх,. Е.“ по [улица]към [улица], управлява лек автомобил Нисан Джук с рег. [рег.номер на МПС], лична собственост, като при извършената проверка с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с фабричен номер ARDM-0219 уредът е отчел 0,98 промила алкохол в издишания въздух. Пробата е запаметена под номер 00090 от 02:39 на 15.02.2025 г. На водача е издаден талон за медицинско изследване № 292790 за УМБАЛ „Св. А.“, където е дал кръвна проба за химичен анализ. Идентифицирано е допуснатото нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП – водачът управлява МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,8 на хиляда до 1,2 на хиляда, установено по надлежния ред. С АУАН е иззето СУМПС №[ЕИК]. Иззети са и 2 броя регистрационни табели с номер С., както и СРМПС[ЕИК].

Изготвена е докладна записка от актосъставителя - мл. инсп. Б. Н. К. – старши полица при 01 РУ – СДВР, в която са описани обстоятелствата при извършената контролна проверка, идентични с тези, отразени в АУАН.

Въз основа на АУАН, считайки че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, ответникът е издал процесната Заповед № 225зз-235/15.02.2025 г. за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, буква „б“ ЗДвП – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото на л. 57 е приложена Заповед № 513з – 6400/07.07.2023 г. на директора на СДВР за определяне на длъжностните лица, оправомощени да прилагат ПАМ по ЗДвП, сред които полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР в сектор „Охранителна полиция“ в районните управления при СДВР, каквато длъжност заема издателят на оспорената заповед видно от приложеното на л. 56 удостоверение № 513з-42115/23.04.2025 г. Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Спазено е изискването за писмена форма. Проверяваната заповед съдържа предвидените в чл. 59, ал. 2 АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаването ѝ, обективирани в съставения АУАН с бл. № 3262743 и приобщените с него документи. Подхода на издателя на ПАМ е в съответствие с посоченото в ТП № 16/31.03.1975 г. на ОСГК на ВС, според което мотивите за упражняване на властническата компетентност могат да се съдържат в друг документ, извън оспорения. Изискването, което се поставя към органа-издател на акта, е да извърши позоваване на този предхождащ акта документ. С последното той го приобщава към

административната преписка, а изложените в него мотиви, стават мотиви и на самия акт.

Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на акта, включително такива, които да са ограничили правото на защита на жалбоподателката.

По отношение на материалната законосъобразност на акта:

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителната мярка. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателката за това, че като водач на МПС на посочените в АУАН дата, час и място, е управлявала МПС след употреба на алкохол, което обстоятелство е установено след извършена проверка с техническо средство, отчело положителен резултат от 0,98 промила алкохол в издишания от водача въздух. Употребата на алкохол се потвърждава и от анализа на дадената от жалбоподателката кръвна проба за лабораторно изследване. Според заключението на извършената химическа експертиза в протокол № 89/17.02.2025 г. в представената за изследване кръвна проба от лицето С. М. А. се констатира наличие на етилов алкохол: крайна концентрация 0,95 ‰.

При тези обстоятелства съдът приема, че са изпълнени предпоставките за прилагане на принудителната административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП.

Неоснователни са доводите, основани на издадената заповед по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП, която се твърди, че не е връчвана на жалбоподателката. Точно обратното се установява от разписката към приложеното по делото заверено копие на ЗППАМ № 225зз-236/15.02.2025 г., която съдържа подписа на С. М. А. за получател. Освен това, доколкото тази заповед не е предмет на настоящата съдебна проверка, нарушенията във връзка със съобщаването ѝ са ирелевантни в конкретния случай.

Самоцелни и единствено обслужващи защитната позиция са доводите на процесуалния представител във връзка с разминаванията в АУАН, талона за изследване и ЗППАМ, касаещи точното време на извършената контролна проверка. В случая обстоятелствата около самата проверка не са спорни между страните. Не е спорна и отчетената с техническо средство положителна проба за алкохол на водача, която е потвърдена и от лабораторното изследване в УМБАЛ „Св. А.“.

Проверяваната заповед е съответна и на целта на ЗДвП – да се осигури безопасността на движението по пътищата, като се отнеме временно свидетелството за управление на МПС на водач, който управлява МПС под въздействието на алкохол, като по такъв начин да се елиминират потенциалните възможности за възникване на пътнотранспортни произшествия. Засягането с оспорената заповед на правата на жалбоподателката и в частност временното отнемане на

свидетелството му за управление на МПС, съдът намира за съразмерно и съответно на преследваната от законодателя легитимна цел. Именно с оглед непосредствената цел за ограничаване на евентуално противоправно поведение и обезпечаване на положителни действия на субекта на правоотношението, в случаите по чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП се прилага ПАМ под прекратително условие – "до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца".

С оглед изложеното съдът приема, че обжалваната заповед е законосъобразна. Същата е издадена от компетентен орган и в предвидената от закона форма, постановена е в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби, на които се основава, при спазване на административнопроизводствените правила и е съобразена с целта на закона, поради което жалбата се явява неоснователна и като такава, следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора основателно е своевременно направеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя на 100 лв.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд София – град, III отделение, 75-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. М. А. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 2253з-235/15.02.2025 г., издадена от старши полицаи в група „Охрана на обществения ред“, сектор „Охранителна полиция“ при 01 Районно управление - СДВР.

ОСЪЖДА С. М. А. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 (сто) лева.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от Закона за движението по пътищата.

СЪ

ДИЯ: